

Асенъ Босевъ

Родна земя

Дали затуй тъй сладко те изричамъ,
че се родихъ и растнахъ върху тебъ,
дали затуй, земя, те азъ обичамъ,
че първа ме закърми съ твоя хлѣбъ ?

Презъ тебъ обичамъ да вървя на пролѣтъ, —
когато разлюлѣешъ буйна ръжъ,
когато зашумѣлитъ тополи
си шушнатъ нѣщо съ пролѣтния дѣждъ...

Обичамъ те презъ лѣто и презъ есенъ, —
когато натежи надъ тебе плодъ,
обичамъ те съ жетварската ти пѣсенъ,
обичамъ твоя работенъ народъ.

Ти хубава си въ пѣснитъ хайдушки,
и зиме — въ бѣлия ти сладъкъ сънъ,
и съ подранилитъ на жетва дружки,
и вечеръ — съ кроткия овчарски звънъ.

Когато въ тебе грѣйнатъ слънчогледи
и въ откоситъ викне младъ косачъ,
съ каква надежда и любовъ те гледа,
земя рождена, всѣки твой орачъ !

Ти съ хлѣбъ и съ вѣра въ новъ животъ ни хранишъ,
тъй както майка — своето дете,
и ний затуй те любиме отрано
и съ тая обичъ върху тебъ растемъ !